

РЕШЕНИЕ

№ 6236

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8370** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя Л. П. В., чрез процесуален представител адв. Г. Г. от САК, против Решение от 13.07.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 5674/2020 г. от СРС, НО – 106-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № 22-006702/21.04.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда“ – С., с което на касатора на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати процесуални нарушения. Съдът не е установил обективната истина и не е изискал цялата преписка от Агенцията по заетостта. Не са спазени изискванията на чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Налице е обективна невъзможност дружеството да извърши плащане на заплатите по вина на трети лица. Неоснователно е отхвърлено възражението за маловажност на деянието. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът – Дирекция “Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва касационната жалба. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на районният съд е валидно, постановено е от законен състав в рамките на правораздавателната власт. Решението е допустимо, постановено е при надлежно упражняване на правото на жалба срещу НП № 22-006702/21.04.2020 г.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя В. В.. Установено е, че при извършена проверка от контролните органи по изпълнение на дадените на касатора на основание чл.404, ал.1 КТ предписания, е констатирано, че работодателят не е изпълнил предписание под № 6 и не е изплатил трудовото възнаграждение за месец ноември 2019 на Г. К.. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 19.02.2020 г. Предписанието не е обжалвано. Контролните органи са приели, че е нарушена разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ и е съставен АУАН № 22-006702/10.03.2020г. Въз основа на акта е издадено оспореното наказателно постановление, с което на дружеството-работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв., на основание чл.415, ал.1 от КТ. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователен е оплакването за неизяснена фактическа обстановка. Районният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства както поотделно, така и в тяхната съвкупност. Неотнормими към делото са доводите на касатора за неизискване на цялата преписка от Агенцията по заетостта. Отговорността на дружеството е обективна и безвиновна. Неизпълнението на даденото предписание съставлява нарушение на закона и без значение е дали работодателят е имал финансови средства и по какви причини е това.

Неоснователно е и оплакването за нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП правилно е посочена нарушената разпоредба, за която е дадено както словесно описание, така и цифрова квалификация.

Неоснователно е и оплакването за приложение на чл.415в, ал.1 КТ. В тази насока въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходимо да преповтаря.

АУАН и НП са издадени от компетентен орган в кръга на предоставените правомощия при правилно приложение на материалния закон. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита и обуславящи отмяна на наказателното постановление.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно

следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора право на разноски има ответника, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане. Искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.07.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 5674/2020 г. от СРС, НО – 106-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: